

Тя отпи отново от кристалната си чаша. Поредната глътка уиски, прогаряща гърлото ѝ. Очакваше поредното обаждане и се надяваше да бъде последното за вечерта, въпреки че на листа бяха записани още две имена. Едното беше напълно непознато за нея. Това бе изключително странно, защото работата ѝ беше да знае всичко. Второто име – Ерик – ѝ говореше достатъчно. Той беше мъжът, който никога не лъже. Бе го доказал още при първата им среща, когато тя се смили над него.

Телефонът прозвъня чак до края на полумрачната стая. Тя вдигна уверено, а гласът на Ерик трепереше. Той се опитваше да скрие своята малка тайна, която пазеше от известно време насам и не му даваше покой. Жената усети безпокойството му дори от начина, по който изричаше всеки съгласен звук. Мъжът говореше бавно, за да заличи вината си. И всичко това само за да получи още месец живот, за да поправи грешката си (или да я повтори). Единственото, за което живееше, беше тази грешка. Прегрешението да обича този глас. Без образ. Влюбваше се само като слуша. Единственото, което му носеше удовлетворение, беше точно този нежен звук, до който се докосваше така рядко. А го желаше толкова силно. Искаше още малко щастие, преди да бъде заличен.

Жената от другата страна усещаше всяка мисъл на Ерик. Знаеше, че този път няма как да му помогне. Не можеше да го спаси. Нямахше как да му даде това, за което той бленуваше. Което можеше да спаси и нейната душа (да се разкрие пред някого). Нямахше право да го отърве от предстоящото. Не можеше да си позволи някой да я види. Но той се опита и трябваше да бъде наказан. Той си го заслужаваше.

Моментът бе настъпил и нямахше връщане назад. Бездната очакваше Ерик. Жената знаеше това. Тя знаеше всичко. Тя...Съдбата...